

talenti imajo izključno lirski značaj in ne objemajo ruskega življenja v njegovi občnosti in v njegovem epskem elementu. Oni delajo, zarivši se v globino svoje duše, in samo tam zajemajo gradivo svojim pesnitvam v nekaki novi psihološki istinitosti, ki je je treba šele iskati, ki je pa vsi pričakujejo. Ta istinitost se prikaže in vtelesi v poetični besedi rano ali pozno, kajti Rusija v svoji poetični plodovitosti, kakor sploh v čisto beletrističnem ustvarjanju še davno ni izčrpana.

(Iz ruskega rokopisa prevedel A. Aškerc.)

Že dan za gorami se svita . . .

Že dan za gorami se svita, Na daljnem zbledelem tam vzhodu
in veje že jutranji hlad, iz noči mladi dan krvavi,
v megló je krajina zavita, po ranem, po vétrnem svodu
in sanja še stari grad. obláček vesel se podí.

Kdaj v srcu šele prebudi se
tak dolgo že tiha radost?
Kdaj mi solnce vzgori, razžari se
in ljubezen in up in mladost?

† Aleksandrov.

Najlepši dar.

V mestu bogatem Roko ovila
ljuba je bila mi je krog vrata,
pa se vrnila pošepetala
v tiho je vas. mi na uhó:

Pa sem jo prašal: »Sebe sem samo
»Ljubljeno dekle, v dar ti prinesla,
kakšen prinesla ljubav gorečo,
meni si dar?« zvesto srcé.«

K sebi privil sem
ljubico sladko —
držal najlepši
v rokah sem dar.

Branko.